

THE WITCHER

(DE HEKSER)

Het zwaard der voorzienigheid

Andrzej Sapkowski bij Boekerij:

De laatste wens
Het zwaard der voorzienigheid
Het bloed van de elfen
De jaren van verachting
De vuurdoop
De zwaluwentoren
De vrouwe van het meer
Het seizoen van stormen

ANDRZEJ SAPKOWSKI

THE WITCHER

(DE HEKSER)

Het zwaard der voorzienigheid

Vertaald uit het Duits door Corry van Bree



Eerste druk 2023
Tweede druk 2024

ISBN 978-90-225-9973-0
ISBN 978-94-023-2191-3 (e-book)
ISBN 978-90-528-6714-4 (audio)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Miecz przeznaczenia*
Vertaling: Corry van Bree
Omslagontwerp: Micaela Alcaino, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Micaela Alcaino
Illustraties schutbladen: © Dae Nir, Tatiana Yamshanova
Zetwerk: Mat-Zet b.v., Huizen

© 1993 Andrzej Sapkowski
Published by arrangement with Patricia Pasqualini Literary Agency
© 2010, 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Onbegrensde mogelijkheden

I

‘Die komt niet meer naar buiten, zeg ik jullie,’ verklaarde de puisterige man terwijl hij overtuigd knikte. ‘Hij is al vijf kwartier geleden naar binnen gegaan. Het is afgelopen met hem.’

De burgers die zich rond de ruïne verdrongen zwegen, hun blik gevestigd op de door steengruis half verscholen ingang van het gewelf. Een dikke man in een gouden wambuis ging van zijn ene voet op de andere staan, schraapte zijn keel en nam de verkreukelde baret van zijn hoofd.

‘We wachten nog even,’ zei hij terwijl hij het zweet van zijn voorhoofd veegde.

‘Waarop?’ snoof de puistenkop. ‘In de kerker zit een basilisk, of ben je dat soms vergeten, schout? Wie naar binnen gaat, is verloren. Er zijn daar genoeg mensen omgekomen. Waar wil je nog op wachten?’

‘We hebben het van tevoren zo afgesproken,’ mompelde de dikke man onzeker. ‘Dat is toch zo?’

‘Jullie hebben dat afgesproken toen hij nog leefde, schout,’ bemoeide de kameraad van de puistenkop zich ermee, een reus in een leren slagersschort. ‘Maar nu is hij dood, dat is overduidelijk. Het stond van tevoren vast dat het zijn ondergang zou worden, net als bij de anderen. Hij is zelfs zonder spiegel naar binnen gegaan, alleen met een zwaard. En zonder spiegel kun je geen basilisk vermoorden, dat weet iedereen.’

‘Het geld heb je uitgespaard, schout,’ voegde de puistenkop eraan toe. ‘Want je hoeft niemand voor de basilisk te betalen. Ga gerust naar huis. Maar het paard en de bezittingen van de tovenaars nemen wij, anders zou het zonde zijn.’

‘Ja,’ zei de slager. ‘Het is een mooie merrie en de zadeltassen

zijn goed gevuld. Laten we kijken wat erin zit.'

'Niet doen. Dat kan toch niet?'

'Zwijg, schout, en bemoei je er niet mee, anders krijg je problemen,' waarschuwde de puistenkop hem.

'Het is een mooie merrie,' herhaalde de slager.

'Laat het paard met rust, beste man.'

De slager draaide zich langzaam om naar de vreemdeling, die achter de mensen stond die zich voor de ingang van de kerker verdrongen en uit een muurnis tevoorschijn was gekomen.

De vreemdeling had krullend, dik, kastanjebruin haar en droeg een bruine cape over een gevoerde jas en hoge rijlaarzen. Hij had geen wapen.

'Ga bij dat paard vandaan,' zei hij met een venijnig lachje. 'Een vreemd paard, vreemde zadeltassen, het eigendom van iemand anders, en jij gluurt ernaar met je leepogen en strekt je schurftige hand ernaar uit? Hoort dat zo?'

De puistenkop schoof zijn hand langzaam onder zijn wambuis en keek naar de slager. De slager knikte eerst naar hem en daarna naar de menigte, waaruit twee krachtig gebouwde mannen met kort haar naar voren traden. Beiden droegen knuppels, zoals in het slachthuis voor het verdoven van het vee werden gebruikt.

'Wie denkt u wel niet dat u bent,' zei de puistenkop zonder zijn hand uit het wambuis te halen, 'dat u ons manieren wilt leren?'

'Dat gaat je niets aan, beste man.'

'U draagt geen wapen.'

'Dat klopt.' De vreemdeling lachte nog venijniger. 'Ik draag inderdaad geen wapen.'

'Dat is niet handig.' De puistenkop haalde zijn hand met daarin een lang mes uit zijn wambuis. 'Het is helemaal niet handig dat u geen wapen draagt.'

Ook de slager haalde een lang mes tevoorschijn. De twee anderen kwamen naar voren met hun knuppels geheven.

'Ik hoef geen wapen te dragen,' zei de vreemdeling zonder zich te verroeren. 'Mijn wapens volgen me.'

Vanachter de ruïne kwamen twee jonge meisjes met een lichte, zekere tred naar hen toe lopen. De menigte week ogenblikkelijk uiteen en verspreidde zich.

De twee meisjes lachten met fonkelende ogen en lieten hun tanden flitsen. Vanaf hun ooghoeken liep een tatoeage in de vorm van een brede blauwe streep naar hun oren. De spieren waren zichtbaar op hun krachtige dijbenen onder de om hun heupen geslagen lynxvachten en de naakte armen boven de maliënhandschoenen. Boven de eveneens met maliënkolders bedekte schouders staken de gevesten van sabels omhoog.

Langzaam, heel langzaam zakte de puistenkop op zijn knieën en liet het mes vallen.

Uit het gat tussen het puin weerklonk het lawaai van vallende stenen, waarna een hand uit de duisternis opdook en de gekartelde muurrand vastpakte. Na de hand verscheen eerst een hoofd met wit, met stof bedekt haar, een bleek gezicht en daarna het gevest van een zwaard, dat achter de schouder omhoogstak. De menigte begon te mompelen.

De witharige bukte zich en trok een zonderling wezen uit het gat, een wonderlijk lichaam, dat was bedekt met bloederig stof. Hij hield het beest aan de lange, hagedisachtige staart vast en wierp het zijgend voor de voeten van de dikke schout.

De schout sprong naar achteren en struikelde over een stuk muur, zijn blik op de gebogen vogelsnavel, de stijve vleugels en de met schubben bedekte poten gericht. De gezwollen krop, die ooit felrood was geweest, was nu smoezelig roodachtig en de glazige ogen waren diep weggezonden.

‘Daar is de basilisk,’ zei de witharige, waarna hij het stof van zijn broek klopte. ‘Zoals afgesproken wil ik mijn tweehonderd lintar nu graag hebben. Goede lintar. Ik zeg er meteen bij dat ik ze controleer.’

De schout haalde met trillende handen een geldbuidel tevoorschijn. De witharige keek om zich heen en zijn blik bleef één moment rusten op de knielende man en het mes dat aan zijn voeten lag. Hij keek naar de man met de bruine cape en de meisjes in de lynxvachten.

‘Zoals gewoonlijk,’ zei hij en hij pakte de geldbuidel uit de

trillende handen van de schout. ‘Ik riskeer voor een paar centen mijn leven voor jullie en jullie vallen intussen op mijn spullen aan. Jullie veranderen nooit, de duivel moge jullie halen.’

‘We hebben niets aangeraakt,’ mompelde de slager terwijl hij terugweek. De twee met de knuppels waren allang in de menigte ondergedoken. ‘We hebben uw spullen niet aangeraakt, heer.’

‘Daar ben ik blij om.’ De witharige lachte. De toeschouwers, die de lach als een openbrekende wond op het bleke gezicht zagen opbloeien, begonnen zich snel te verspreiden. ‘En daarom zal ik jou ook niet aanraken, kerel. Ga in vrede. Maar doe het snel.’

De puistenkop wilde eveneens achterwaarts weglopen. De puisten op zijn verbleekte gezicht waren plotseling afschrikwekkend zichtbaar.

‘Hé, wacht,’ zei de man in de bruine cape tegen hem. ‘Je bent iets vergeten.’

‘Wat... heer?’

‘Je hebt je mes tegen me getrokken.’

De langste van de twee meisjes, dat wijdbeens toekeek, bewoog plotseling. Ze draaide haar heupen en zonder dat iemand had gezien hoe ze haar sabel trok, floot deze al zingend door de lucht. Het hoofd van de puistenkop vloog in een hoge boog de donkere opening van de kerker binnen. Het lichaam stortte verstart en zwaar als een geveld boomstam tussen het puin. De menigte schreeuwde. Het andere meisje, de hand aan het gevest, draaide zich behendig om en gaf rugdekking. Het was niet nodig. De toeschouwers struikelden over de brokstukken terwijl ze elkaar verdrongen om zo snel mogelijk naar de stad terug te komen. De schout, die de enorme slager met meerdere vadems had ingehaald, rende voorop.

‘Een mooie slag,’ merkte de witharige koel op terwijl hij zijn ogen met zijn zwartgehandschoende hand beschermde tegen de zon. ‘Een mooie slag met een Zerrikaanse sabel. Ik buig voor de kundigheid en de schoonheid van de vrije krijgsters. Ik ben Geralt van Rivia.’

‘En ik ben Borch.’ De onbekende in de bruine cape wees

naar een verbleekt wapen op de voorkant van zijn kleding waarop drie zwarte vogels in een rij op een gouden veld zichtbaar waren. ‘Alias Drie Kauwen. En dit zijn mijn meisjes Tea en Vea. Zo noem ik hen, want over hun echte namen breek je je tong. Het zijn inderdaad Zerrikaansen.’

‘Ik heb het blijkbaar aan jullie te danken dat ik mijn paard en bezittingen nog heb. Bedankt, krijgsters. En u ook bedankt, heer Borch.’

‘Drie Kauwen. En laat dat “heer” maar zitten. Ben je gebonden aan deze plaats, Geralt van Rivia?’

‘Absoluut niet.’

‘Uitstekend, dan heb ik een voorstel. Hier in de buurt, bij de splitsing van de weg naar de rivierhaven, is een herberg met de naam In De Nadenkende Draak. De keuken is in de wijde omtrek beroemd. Ik ga daar nu naartoe omdat ik iets wil eten en een slaapplek zoek. Ik zou het op prijs stellen als je me gezelschap wilt houden.’

De witharige draaide zich van zijn paard af en keek de vreemdeling in zijn heldere ogen. ‘Borch, ik wil niet dat er onduidelijkheden tussen ons bestaan. Ik ben een heksler.’

‘Dat dacht ik al. Maar je zegt het op een toon alsof je wilt zeggen dat je melaats bent.’

‘Er zijn mensen,’ zei Geralt langzaam, ‘die de voorkeur geven aan het gezelschap van een melaatse boven een heksler.’

‘Er zijn ook mensen die de voorkeur geven aan een schaap boven een meisje.’ Drie Kauwen lachte. ‘Tja, met hen kan ik alleen medelijden hebben, met allebei. Ik blijf bij mijn aanbod.’

Geralt trok zijn handschoen uit en gaf hem een hand. ‘Ik neem het aan en verheug me op onze kennismaking.’

‘Laten we dan op weg gaan. Ik heb honger.’

II

De waard veegde met een doek over de ruwe tafelplanken, maakte een buiging en lachte. Hij mist twee voortanden.

‘Zo...’ Drie Kauwen keek even naar het beroete plafond en

de daaronder huizende spinnen. ‘Om te beginnen... Om te beginnen bier. En je mag meteen een heel vaatje brengen, zodat je maar één keer hoeft te lopen. En daarbij... Wat kun je bij het bier aanraden, beste man?’

‘Kaas?’ stelde de waard onzeker voor.

‘Nee.’ Borch trok een gezicht. ‘Kaas eten we als nagerecht. Bij het bier willen we iets sappigs en scherps.’

‘Heel goed.’ De waard lachte nog breder. Zijn twee voortanden waren niet de enige die ontbraken. ‘Paling met knoflook in olijfolie en azijn of gemarineerde groene paprika’s...’

‘Dat is goed. Allebei. En daarna soep, zo een die ik hier een keer heb gegeten, waarin mosselen, visjes en andere smakelijke beesten dreven.’

‘Houtvlottersoep?’

‘Precies. En daarna lamsgebraad met uien. En daarna kreeften. Doe zo veel mogelijk dille in de pan. En daarna schapenkaas met salade. En daarna zien we verder.’

‘Heel goed. Voor allemaal, dus viermaal?’

De langste van de Zerrikaansen schudde haar hoofd en klopte veelbetekenend op haar taille onder het smalle linnen hemd.

‘O ja.’ Drie Kauwen knipoogde naar Geralt. ‘De meisjes letten op hun figuur. Waard, het lamsgebraad alleen voor ons tweeën. Breng het bier meteen, samen met de paling. En wacht een tijdje met de rest, zodat het niet koud wordt. We zijn hier niet alleen gekomen om te eten, maar ook om gezellig te kletsen.’

‘Ik begrijp het.’ De waard boog nog een keer.

‘Voorzichtigheid is belangrijk in jouw beroep. Steek je hand uit, beste man.’

Gouden munten rinkelden. De glimlach van de kastelein werd zo mogelijk nog breder.

‘Dit is geen voorschot,’ meldde Drie Kauwen. ‘Het is een fooi. En nu snel naar de keuken, kerel.’

In de alkoof was het warm. Geralt maakte zijn gordel los, trok zijn kiel uit en rolde zijn hemdsmouwen op.

‘Ik zie dat je niet lijdt onder een tekort aan contant geld,’

zei hij. 'Leef je van de privileges van de ridderstand?'

'Deels.' Drie Kauwen lachte en ontweek details.

Ze hadden de paling en een kwart van het vaatje bier al snel op. De twee Zerrikaansen lieten zich het bier smaken en werden meteen zichtbaar vrolijker. Ze fluisterden met elkaar en Vea, de langste, brak plotseling uit in een hese lach.

'Praten de meisjes de voertaal?' vroeg Geralt zachtjes terwijl hij vanuit zijn ooghoeken naar hen keek.

'Nauwelijks. En ze zijn niet erg spraakzaam, wat te prijzen is. Hoe vind je de soep, Geralt?'

'Hmm.'

'Laten we drinken.'

'Hmm.'

'Geralt.' Drie Kauwen legde zijn lepel neer en boerde plechtig. 'Laten we even terugkomen op het gesprek dat we onderweg hadden. Voor zover ik het begrepen heb, trek je als heksker de wereld rond en als je onderweg een gedrocht tegenkomt, dood je dat. Daarmee verdien je je geld. Bestaat het hekskerberoep daaruit?'

'Min of meer.'

'En komt het voor dat je gevraagd wordt? Laten we zeggen voor een speciale opdracht? Rij je er dan naartoe en voer je die uit?'

'Het hangt ervan af wie er roept en waarom.'

'En hoeveel je betaald krijgt?'

'Dat ook.' De heksker haalde zijn schouders op. 'Alles wordt duurder en het leven moet doorgaan, zoals een tovenaars die ik ken altijd zegt.'

'Een tamelijk kieskeurige zienswijze, en heel praktisch, zou ik zeggen. Maar de basis vormt immers een bepaald idee, Geralt. Het conflict van de macht van de orde met de macht van de chaos, zoals een tovenaars die ik ken altijd zegt. Ik dacht altijd dat je een missie vervult, dat je de mensen altijd en overal tegen het kwaad in bescherming neemt. Onvoorwaardelijk. Dat je aan een bepaalde kant van de palissade staat.'

'De macht van de orde, de macht van de chaos. Dat zijn grote woorden, Borch. Natuurlijk wil je me aan een bepaalde

kant van de palissade zien in een conflict dat, zoals algemeen aangenomen wordt, lang voor ons is begonnen en zal voortduren als wij er al lang niet meer zijn. Aan welke kant staat de smid die een paard beslaat? En onze waard, die net de pan met het lamsgebraad brengt? Wat bepaalt volgens jou de grens tussen chaos en orde?’

‘Heel eenvoudig.’ Drie Kauwen keek recht in Geralts ogen. ‘Datgene wat de chaos vertegenwoordigt, is de dreiging, de aanvallende kant. De orde daarentegen is de bedreigde kant en moet verdedigd worden. Kom, laten we drinken. En aan het gebraad beginnen.’

‘Prima.’

De op hun figuur lettende Zerrikaansen lasten een eetpauze in, die ze met versneld drinken vulden. Vea, over de schouder van haar metgezel gebogen, fluisterde weer iets, waarbij haar vlecht over het tafelblad veegde. Tea, de kleinste, lachte hardop en knipperde vrolijk met haar getatoeëerde oogleden.

‘Zo,’ zei Borch terwijl hij een bot afkloof. ‘Laten we verdergaan met ons gesprek, als je dat niet vervelend vindt. Ik heb begrepen dat je het geen probleem vindt om van beide kanten opdrachten te krijgen. Je doet gewoon je werk.’

‘Dat klopt.’

‘Maar je kunt het conflict tussen orde en chaos niet ontlopen. Hoewel je de vergelijking hebt gebruikt, ben je geen smid. Ik heb gezien hoe je werkt. Je betreedt een ruïne en komt naar buiten met een vermoorde basilisk. Er bestaat een verschil, mijn beste, tussen het beslaan van een paard en het doden van een basilisk. Je hebt gezegd dat je, als de beloning goed is, naar het eind van de wereld vertrekt om het beest te vermoorden dat je aangewezen wordt. Laten we zeggen dat een woedende draak...’

‘Dat is een slecht voorbeeld,’ onderbrak Geralt hem. ‘Je haalt je chaos en orde door elkaar. De draak, die ongetwijfeld chaos vertegenwoordigt, dood ik niet.’

‘Waarom niet?’ Drie Kauwen likte zijn vingers af. ‘Uitgerkend geen draak! Tenslotte is die van alle gedochten waarschijnlijk het meest schadelijk, gruwelijk en vraatzuchtig. Hij

valt mensen aan, spuwt vuur en rooft eh... tja, maagden. Dat soort verhalen hoor je heel vaak. Het kan toch niet dat je als heks niet een paar draken op je geweten hebt?’

‘Ik jaag niet op draken,’ legde Geralt droog uit. ‘Wel op vorkstaarten, vliegslangen en amfisbena’s. Maar niet op groene, zwarte en rode draken. Neem dat gewoon voor kennisgeving aan.’

‘Je verrast me. Maar goed, ik heb het voor kennisgeving aangenomen. Genoeg over draken, ik zie iets roods aan de horizon, dat zal onze kreeft zijn. Laten we drinken!’

Ze kauwden zo op de rode pantsers dat het kraakte en ze slurpten het witte vlees eruit. Het zoute water liep over hun polsen. Borch schonk opnieuw bier in, dat hij met een pollepel van de bodem van het vaatje haalde. De Zerrikaansen waren nog vrolijker geworden en keken met een ondernemend lachje de herberg rond. De heks was ervan overtuigd dat ze op zoek waren naar avontuur. Drie Kauwen had het blijkbaar ook gemerkt, want plotseling dreigde hij hen met een kreeft die hij aan zijn staart vasthield. De meisjes begonnen te giechelen en Tea tuitte haar lippen tot een kusmondje en kneep een oog dicht. Het gaf een luguber trekje aan haar getatoeëerde gezicht.

‘Die twee zijn zo wild als de duivel.’ Drie Kauwen knipogde naar Geralt. ‘Je moet ze in de gaten houden. Ze zijn razendsnel en voordat je het beseft, vliegen de brokstukken je om de oren. Maar ze zijn hun geld absoluut waard. Als je eens wist wat ze allemaal kunnen...’

‘Ik weet het.’ Geralt knikte. ‘Een beter escorte vind je nauwelijks. Zerrikaansen zijn geboren krijgsters en van jongs af aan getraind in vechten.’

‘Dat bedoel ik niet.’ Borch spuugde een kreeftenschaar op tafel. ‘Ik bedoel hoe ze in bed zijn.’

Geralt wierp een ongemakkelijke blik op de meisjes. Ze lachten allebei. Vea strekte met een bliksemsnelle, bijna onzichtbare beweging haar hand naar de schaal uit. Terwijl ze met samengeknepen ogen naar de heks keek, beet ze op een kreeft. Het zoute water liep uit haar mond.

Drie Kauwen boerde zachtjes. ‘Geralt, je jaagt dus niet op rode of anderskleurige draken. Dat heb ik voor kennisgeving aangenomen,’ zei hij. ‘Maar mag ik vragen waarom alleen niet op deze drie kleuren?’

‘Vier, als je het precies wilt weten.’

‘Je had het net over drie.’

‘Je hebt erg veel belangstelling voor draken. Is daar een reden voor?’

‘Nee. Pure nieuwsgierigheid.’

‘Aha. Wat de kleuren betreft, daar worden in het algemeen de echte draken mee beschreven. Hoewel de beschrijving niet helemaal klopt. De groene draken, de bekendste, zijn eerder grijs, zoals gewone vliegslangen. De rode zijn vaalrood of steenrood. Voor de grote, donkerbruine draken is de naam ‘zwart’ ingeburgerd. De witte draak is het zeldzaamst, die ben ik nog nooit tegengekomen. Er wordt gezegd dat ze in het hoge noorden leven.’

‘Interessant. Weet je over welke draak ik onlangs heb gehoord?’

‘Ik weet het.’ Geralt nam een slok bier. ‘Dezelfde waarover ik ook heb gehoord. De gouden. Maar die bestaat niet.’

‘Waarom zeg je dat? Omdat je er nog nooit een hebt gezien? Je hebt ook nog nooit een witte draak gezien.’

‘Daar gaat het niet om. Aan de andere kant van de zee, in Ophir en Sangwebar, komen witte paarden met zwarte strepen voor. Die heb ik ook nog nooit gezien, maar ik weet dat ze bestaan. De gouden draak is echter een mythisch schepsel. Een legende. Zoals de feniks bijvoorbeeld. Feniksen en gouden draken bestaan niet.’

Vea leunde op haar ellebogen terwijl ze belangstellend naar hen keek.

‘Je weet natuurlijk waar je het over hebt, je bent een heks.’ Borch schepte bier uit het vaatje. ‘Ik denk echter dat elke mythe, elke legende een kern van waarheid bezit.’

‘Dat klopt,’ bevestigde Geralt. ‘Meestal is dat een droom, een wens, een verlangen. Het geloof in onbegrensde mogelijkheden. En soms is het toeval.’

‘Precies, toeval. Misschien heeft er ooit een gouden draak bestaan, een unieke mutatie?’

‘Als dat zo is, dan heeft het lot van alle mutanten hem getroffen.’ De heks draaide zijn hoofd weg. ‘Hij was te afwijkend om te kunnen overleven.’

‘Ha,’ zei Drie Kauwen. ‘Nu weerspreek je de natuurwet, Geralt. Mijn kennis, de tovenaar, zegt altijd dat elk wezen in de natuur opvolgers heeft en blijft, op welke manier dan ook. Het eind van het een is het begin van iets anders. De mogelijkheden zijn onbegrensd, in elk geval in de natuur.’

‘Je tovenaar is een grote optimist. Maar met één ding heeft hij geen rekening gehouden: een vergissing van de natuur of van degenen die met de natuur hebben gespeeld. De gouden draak en dat soort mutanten konden niet overleven, voor zover ze ooit bestaan hebben. Dat was namelijk in strijd met een heel natuurlijke beperking.’

‘En wat is dat voor beperking?’

De spieren in Geralts gezicht trilden. ‘Mutanten zijn onvruchtbaar, Borch. Alleen in legendes kan overleven wat in de natuur ten dode opgeschreven is. Onbegrensde mogelijkheden bestaan alleen in legendes en mythes.’

Drie Kauwen zweeg. Geralt keek naar de plotseling ernstige gezichten van de meisjes. Ve'a boog zich onverwacht naar hem toe en sloeg een harde, gespierde arm rond zijn nek. Hij voelde haar lippen, die vochtig waren van het bier, op zijn wang.

‘Ze vinden je leuk,’ zei Drie Kauwen langzaam. ‘Verrek, ze vinden je leuk.’

‘Wat is daar zo ongewoon aan?’ De heks lachte bedroefd.

‘Niets. Maar daar moeten we op drinken! Waard! Nog een vaatje!’

‘Overdrijf niet zo. Hoogstens een kruik.’

‘Twee kruiken!’ riep Drie Kauwen. ‘Tea, ik moet naar buiten.’

De Zerrikaanse stond op, pakte haar sabel van het tafelblad en keek met een waarschuwend blik de zaal rond. De heks had gezien dat meerdere ogen onaangenaam opgelicht waren bij de aanblik van de volle geldbuidel, maar toen Borch licht

wankelend naar de binnenplaats liep, maakte niemand aanstalten hem te volgen. Tea haalde haar schouders op en ging haar patroon achterna.

‘Hoe heet je echt?’ vroeg Geralt aan het meisje dat was achtergebleven. Veā glimlachte. Ze had haar wambuis zo ver mogelijk opengetrokken. De heksler twijfelde er niet aan dat de volgende aanval in de taveerne zou plaatsvinden.

‘Alveaenerle.’

‘Mooie naam.’ De heksler wist zeker dat de Zerrikaanse haar mond zou tuiten en naar hem zou knipogen. Hij vergiste zich niet.

‘Vea?’

‘Hm.’

‘Waarom rijden jullie met Borch mee? Jullie, de vrije krijgers? Kun je daar antwoord op geven?’

‘Hm.’

‘Hm, wat?’

‘Hij is...’ De Zerrikaanse zocht met een gefronst voorhoofd naar woorden. ‘Hij is... de... mooiste.’

De heksler knikte. De maatstaven waarop vrouwen mannelijke aantrekkelijkheid beoordeelden, waren niet voor het eerst een raadsel voor hem.

Drie Kauwen kwam lawaaiig in de alkoof terug terwijl hij zijn broek dichtknoopte, en gaf de waard luidkeels zijn bestelling door. Tea, die twee stappen achter hem liep en zich verveeld had, keek in de taveerne om zich heen, maar de kooplieden en houtvlotters ontweken haar blik zorgvuldig. Veā slurpte nog een kreeft uit, waarbij ze de heksler voortdurend veelbetekenende blikken toewierp.

‘Ik heb nog een gebraad voor ons besteld, deze keer gebakken.’ Drie Kauwen ging moeizaam zitten, waarbij zijn open riem rinkelde. ‘Ik heb honger gekregen van al dat geworstel met die kreeften. En ik heb een slaapplek voor je geregeld, Geralt. Het heeft geen zin om ’s nachts onderweg te zijn. We gaan nog een hoop plezier maken. Proost, meisjes!’

‘*Vessekhea!*’ zei Veā terwijl ze haar beker optilde. Tea knipogde en rekte zich uit.

‘We gaan plezier maken.’ Drie Kauwen leunde over de tafel naar voren en kneep Tea in haar billen. ‘We gaan plezier maken, hekker! Hé, waard, kom eens hier!’

De waard haastte zich naar hen toe terwijl hij zijn handen aan zijn schort afveegde.

‘Heb je hier een tobbe? Zo een voor de was, solide en groot?’

‘Hoe groot, heer?’

‘Voor vier personen.’

‘Voor... vier...’ De waard keek hem met open mond aan.

‘Voor vier,’ bevestigde Drie Kauwen en hij haalde een volle geldbuidel uit zijn zak.

‘Dat kan geregeld worden.’ De waard likte aan zijn lippen.

‘Dat is mooi.’ Borch lachte. ‘Laat hem naar boven brengen, naar mijn kamer, en met warm water vullen. En snel een beetje, beste man. En laat ook bier boven brengen, zo’n drie krui-ken.’

De Zerrikaansen begonnen te giechelen en te knipogen.

‘Welke wil jij?’ vroeg Drie Kauwen. ‘Nou, Geralt?’

De hekker krabde in zijn nek.

‘Ik weet het, de keuze is moeilijk,’ zei Drie Kauwen begripvol. ‘Ik heb er zelf ook vaak moeite mee. Goed, we beslissen in bad wel. Hé, meisjes! Help me de trap eens op.’

III

De brug was gesloten. De weg werd versperd door een lange, solide balk op houten schragen. Ervoor en erachter stonden hellebaarddraggers die met klinknagels bezette leren wambuizen en maliëncapuchons droegen. Boven de versperring waaide een purperen vaandel met de beeltenis van een zilveren griffoen.

‘Wat is dat in vredesnaam?’ verbaasde Drie Kauwen zich terwijl hij stapvoets dichterbij reed. ‘Kunnen we hier niet verder?’

‘Hebben jullie een vrijgeleide?’ vroeg de dichtstbijzijnde sol-

daat zonder het takje uit zijn mond te nemen waarop hij van honger of tijdverdrijf kauwde.

‘Wat voor vrijgeleide? Wat is er, de pest? Of misschien oorlog? Op wiens bevel versperren jullie de weg?’

‘Koning Niedamir, vorst van Caingorn.’ De wachter schoof het takje in zijn andere mondhoek en wees naar het vaandel. ‘Zonder vrijgeleide mag niemand het gebergte in.’

‘Wat een waanzin,’ zei Geralt met een vermoeide stem. ‘We zijn tenslotte niet in Caingorn, maar in Barfeld. Barfeld, en niet Caingorn, heft tol bij de brug over de Braa. Wat heeft Niedamir daarmee te maken?’

‘Dat moet je mij niet vragen.’ De wachter spugde het takje uit. ‘Dat gaat mij niets aan. Ik moet alleen vrijgeleides controleren. Als jullie willen, kunnen jullie met onze commandant praten.’

‘En waar is die?’

‘Achter het tolhuisje, in de zon,’ legde de hellebaarddrager uit terwijl hij niet naar Geralt keek, maar naar de naakte dijbenen van de Zerrikaansen, die achteloos op het zadel zaten.

Achter het tolhuisje zat een wachter op een stapel gedroogde planken. Hij tekende met de schacht van zijn hellebaard een meisje in het zand, preciezer gezegd, een deel van een meisje, gezien vanuit een ongewoon perspectief. Naast hem tingelde een magere man zachtjes op een luit. Hij had een vreemde, pruimblauwe hoed met een zilveren rand en een lange veer over zijn ogen getrokken.

Geralt kende de hoed met de veer, die van Buina tot Jaroege beroemd was in kastelen, burchten, herbergen, taveernes en bordelen. Vooral in bordelen.

‘Ranonkel!’

‘Hekser Geralt!’ Onder de naar beneden getrokken hoed verschenen een paar vrolijke blauwe ogen. ‘Stel je voor! Jij wilt er ook naartoe? Heb jij misschien een vrijgeleide?’

‘Waarom heeft iedereen het toch over een vrijgeleide?’ De heksers sprong uit het zadel. ‘Wat is er aan de hand, Ranonkel? Ik wil naar de andere oever van de Braa met deze ridder, Borch

Drie Kauwen, en onze escorte. En nu blijkt dat we dat niet kunnen.'

Ranonkel stond op, zette zijn hoed af en boog beleefd voor de Zerrikaansen. 'Ze willen mij ook niet naar de overkant laten gaan. Ik, Ranonkel, de beroemdste zanger en poëet in een straal van duizend mijl, mag van deze commandant niet passeren, hoewel hij zelf ook een kunstenaar is, zoals je ziet.'

'Zonder vrijgeleide laat ik niemand door,' zei de commandant chagrijnig terwijl hij het laatste detail van zijn tekening aanbracht door het houten uiteinde van de hellebaard in het zand te stoten.

'Dan niet,' zei de heks. 'Laten we de linkeroever nemen. De weg naar Hengfors is lang, en wat moet dat moet.'

'Naar Hengfors?' vroeg de bard verbaasd. 'Geralt, je bent dus niet van plan Niedamir achterna te reizen? Voor de draak?'

'Welke draak?' wilde Drie Kauwen weten.

'Weten jullie dat niet? Weten jullie het echt niet? Tja, dan moet ik het jullie vertellen, heren. Ik moet hier toch wachten. Misschien komt er iemand met een vrijgeleide die me kent en bij wie ik me kan aansluiten. Ga zitten.'

'Zo meteen,' zei Drie Kauwen. 'De zon staat op bijna driekwart van het hoogste punt en ik ben uitgedroogd. We kunnen niet met een droge keel praten. Tea, Vea, in galop terug naar de stad om een vaatje bier te kopen.'

'Ik mag u, heer...'

'Borch, alias Drie Kauwen.'

'Ranonkel, alias De Ongeëvenaarde. Zo word ik door meerdere vrouwen genoemd.'

'Vertel, Ranonkel,' zei de heks. 'We willen hier niet tot vanavond blijven zitten.'

De bard legde zijn vingers rond de greep van de luit en sloeg hard op de snaren.

'Hoe willen jullie het verhaal, uitgebreid of gewoon?'

'Gewoon.'

'Dat kan.' Ranonkel legde de luit niet weg. 'Luister, edele

heren, wat zich op een dag afspeelde, niet ver van de vrije stad die Barfeld heet. In het vroege ochtendlicht, toen de opkomende zon de wolken nauwelijks rood had gekleurd, en een baarkleed zich over het grasland verspreidde...'

'Je zou het normaal vertellen,' herinnerde Geralt hem.

'Dat is het toch? Goed, ik begrijp het. Kort en zonder metaforen. Op het grasland bij Barfeld is een draak geland.'

'Nou, nou,' zei de heks. 'Op de een of andere manier lijkt me dat nogal onwaarschijnlijk. Niemand heeft de afgelopen jaren draken in dit gebied gezien. Is het niet een gewone vliegslang geweest? Soms worden die bijna net zo groot...'

'Beledig me niet, heks. Ik weet wat ik zeg. Ik heb hem gezien. Toevallig was ik op de jaarmarkt in Barfeld en ik heb alles met mijn eigen ogen gezien. De ballade is klaar, maar jullie willen tenslotte geen...'

'Vertel. Was hij groot?'

'Drie paardlengten. Wat schofthoogte betreft niet groter dan een paard, maar veel breder. Zandgrijs.'

'Een groene dus.'

'Ja. Hij kwam onverwacht aangevlogen, landde midden in een schaapskudde, verjoeg de herder, verscheurde tientallen schapen, vrat er vier op en vloog weg.'

'Vloog weg...?' Geralt schudde zijn hoofd. 'En dat was het?'

'Nee. De volgende ochtend kwam hij weer, deze keer dicht bij de stad. Hij landde tussen een groep vrouwen die de was deden op de oever van de Braa. Ze holden zo hard weg! Ik heb mijn hele leven niet zo gelachen. De draak vloog twee rondjes boven de stad en vloog daarna naar de weidegrond, waar hij opnieuw een paar schapen verslond. Pas toen begonnen het geschreeuw en de verwarring, want daarvoor geloofde bijna niemand de herder. De burgemeester mobiliseerde de burgerwacht en het gilde, maar voordat die zich geformeerd hadden, had het gewone volk de zaak in eigen hand genomen en afgehandeld.'

'Hoe?'

'Op een interessante, volkse manier. Een schoenmaker, een zekere Zigenfras, heeft een middel tegen het monster bedacht.

Ze hebben een schaap gedood en dat volgestopt met nieskruid, wolfsmelk, wolfskers, zwavel en schoenmakerspek. Voor alle zekerheid heeft de stadsapotheker er nog twee kwart gallons van zijn mixtuur tegen steenpuisten aan toegevoegd, en een priester uit het heiligdom Kreve heeft bij het kadaver gebeden. Daarna zetten ze het geprepareerde schaap tussen de kudde, ondersteund door een korte paal. Niemand geloofde serieus dat het drakenbeest zich in de maling zou laten nemen met het kadaver, dat een mijl in de wind stonk, maar de werkelijkheid overtrof alle verwachtingen. De draak negeerde de levende, blatende schapen en verslond het geprepareerde schaap met paal en al.'

'En verder? Vertel, Ranonkel.'

'Wat doe ik de hele tijd? Ik vertel toch. Luister wat er verder gebeurde. Er verging minder tijd dan een handige man nodig heeft om een vrouwenkorset open te knopen, voordat de draak plotseling begon te brullen en rook uitstootte, van voren en van achteren. Hij maakte koprollen, probeerde op te stijgen, werd slap en bewoog niet meer. Twee vrijwilligers gingen naar het vergiftigde beest toe om te controleren of het nog leefde. Dat waren de gemeentelijke doodgraver en de stadsidiot, die was verwekt door de zwakzinnige dochter van een houthakker en een halve eenheid piekeniers, die destijds bij de opstand van baron Tauchbiber door Barfeld trokken.'

'Nu lieg je, Ranonkel.'

'Ik lieg niet, ik verfraai het alleen een beetje, dat is iets heel anders.'

'Niet zoveel anders. Vertel, dit is zonde van de tijd.'

'Zoals ik dus al zei, gingen de doodgraver en de dappere idioot er als verkenners op uit. We hebben later een kleine, maar mooie grafheuvel voor hen opgeworpen.'

'Aha,' zei Borch. 'De draak leefde dus nog.'

'Inderdaad,' vertelde Ranonkel vrolijk. 'Hij leefde. Maar hij was zo verzwakt dat hij de doodgraver en de idioot niet opvrat, maar alleen hun bloed oplikte. Daarna vloog hij tot verbazing van iedereen weg, waarbij hij grote moeite had met de start. Elke anderhalve el stortte hij naar beneden en vloog

daarna weer op. Soms liep hij en sleepten zijn achterpoten achter hem aan. De moedigsten volgden hem. En weten jullie wat?’

‘Vertel, Ranonkel.’

‘De draak vertrok naar de ravijnen van het Valkengebergte, in de buurt van de bron van de Braa, en verstopte zich daar in de spelonken.’

‘Nu is alles duidelijk,’ zei Geralt. ‘De draak huist waarschijnlijk al decennia in deze grotten. Ik heb van dergelijke gevallen gehoord. En moet daar ook een schat liggen. Nu weet ik waarom ze de brug versperren. Iemand wil zich de schat toe-eigenen. En die iemand is Niedamir van Caingorn.’

‘Precies,’ antwoordde de troubadour. ‘Heel Barfeld is daar trouwens woedend over, want ze zijn van mening dat de draak en de schat van hen zijn. Ze durven echter niet tegen Niedamir in opstand te komen. Niedamir is een jochie, dat zich nog niet eens scheert, maar hij heeft al bewezen dat het niet raadzaam is om het met hem aan de stok te krijgen. En deze draak is heel belangrijk voor hem, daarom heeft hij zo snel gereageerd.’

‘De schat is belangrijk voor hem, zul je bedoelen.’

‘Juist niet, de draak is belangrijker voor hem dan de schat. Niedamir wil het naburige vorstendom Malleore namelijk inlijven. Daar woont na het plotselinge en zonderlinge overlijden van de vorst een prinses, die op huwbare leeftijd is. De adel van Malleore kijkt met argusogen naar Niedamir en de andere gegadigden, want ze weten dat een nieuwe leider de teugels strak zal aantrekken, in tegenstelling tot de prinses. Ze hebben dus ergens een oude, stoffige profetie opgediept, waarin wordt gesteld dat de vorstenkroon en de hand van de prinses toebehoren aan degene die een draak ombrengt. Omdat ze hier al eeuwenlang geen draak hebben gezien, dachten ze dat ze rust hadden. Niedamir lacht natuurlijk om de legende, hij kan Malleore net zo goed met wapengeweld innemen. Maar toen het verhaal over de draak in Barfeld tot hem doordrong, begreep hij dat hij de Malleorische adel met hun eigen wapenen kan verslaan. Als hij daar met de kop van de draak verschijnt, begroet het volk hem als de door God gezonden heerser en kan

de adel niet tegensputteren. Verbaast het jullie dat hij achter de draak aan zit als een kat achter valeriaan? Temeer omdat het een draak is die zijn poten nauwelijks nog kan bewegen. Voor hem is het een geschenk uit de hemel.'

'En hij heeft de weg versperd voor de concurrentie.'

'Natuurlijk. En voor de Barfelders. Maar hij heeft in het hele gebied boodschappers te paard met vrijgeleides rondgestuurd. Hij zoekt iemand die de draak doodt, want Niedamir is er niet op gebrand om hoogstpersoonlijk met het zwaard in de hand de spelonken in te gaan. Hij heeft in een handomdraai de beroemdste drakendoders bij elkaar gekregen. De meesten zul je wel kennen, Geralt.'

'Dat kan. Wie zijn het?'

'Ten eerste Eyck van Denesle.'

'Aha...'. De heksler floot zachtjes. 'De godvrezende en deugdzame Eyck, de ridder zonder vrees en blaam in eigen persoon.'

'Ken je hem, Geralt?' vroeg Borch. 'Is hij echt zo'n grote drakenjager?'

'Ja, en hij jaagt niet alleen op draken. Eyck verslaat elk gedrocht. Hij heeft zelfs mantikora's en griffioenen op zijn naam staan. Ik heb gehoord dat hij ook een paar draken heeft omgebracht. Hij is goed. Maar hij verpest mijn zaken, die smeerlap, want hij neemt geen geld aan. Wie nog meer, Ranonkel?'

'De houwdegens van Cinfrid.'

'Tja, dan is de draak er geweest. Zelfs als hij hersteld is. Die drie zijn bijzonder op elkaar ingespeeld. Ze vechten niet bepaald netjes, maar effectief. Ze hebben alle vorkstaarten en vliegslangen in Redanië uitgeroeid, en bij die gelegenheid zijn drie rode draken en een zwarte aan hun eind gekomen, en dat is nogal wat. Zijn ze dat allemaal?'

'Nee. Zes dwergen onder het commando van Yarpen Zigrin hebben zich eveneens gemeld.'

'Die ken ik niet.'

'Maar je hebt natuurlijk wel van draak Ocvist van de Quarzberg gehoord.'

'Inderdaad. En ik heb stenen gezien die uit zijn schat af-

komstig zijn. Saffieren van een onvergelykbare kleur en diamanten zo groot als kersen.’

‘Goed, dan kan ik je vertellen dat Yarpen Zigrin en zijn dwergen Ocvist hebben omgebracht. Er bestaat een ballade over, maar die is saai omdat hij niet van mij is. Als je hem niet hebt gehoord, heb je niets gemist.’

‘Dat zijn ze allemaal?’

‘Ja. Jou niet meegerekend. Je beweert dat je niets van de draak wist, en misschien is dat ook zo. Maar nu weet je het. En?’

‘En niets. Deze draak interesseert me niet.’

‘Ha! Heel slim, Geralt. Je hebt trouwens toch geen vrijgeleide.’

‘Ik zeg je nogmaals dat die draak me niet kan schelen. Maar hoe zit het met jou, Ranonkel? Waarom wil jij er per se naartoe?’

‘Dat is toch logisch.’ De troubadour haalde zijn schouders op. ‘Ik moet in de buurt zijn als er iets gebeurt. Er zal veel gesproken worden over het gevecht met deze draak. En ik kan natuurlijk een ballade aan de hand van de verhalen dichten, maar het klinkt anders als de zanger het gevecht met eigen ogen heeft gezien.’

‘Het gevecht?’ Drie Kauwen lachte. ‘Eerder iets wat lijkt op het slachten van een varken of het verscheuren van een kadaver. Ik verbaas me steeds meer over je verhaal. Een eervol gevecht of hoe dat ook heet om een halfdode draak af te maken die door de een of andere schoenmaker vergiftigd is. Ik moet erom lachen en tegelijkertijd kan ik wel kotsen.’

‘Je vergist je,’ zei Geralt. ‘Als de draak niet ter plekke aan het vergif is gestorven, dan heeft zijn organisme die stoffen inmiddels verwerkt en is hij weer volledig op krachten. Dat heeft overigens niet veel te betekenen. De houwdegens van Cinfrid zullen hem doden, maar zonder gevecht, zoals jij denkt, zal het niet gaan.’

‘Jij wedt dus op de houwdegens, Geralt?’

‘Natuurlijk.’

‘Dat denk ik niet,’ zei de tot dat moment zwijgzame com-